

ת"פ 52734/03/19 - מדינת ישראל נגד וליד גזאלין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 52734-03-19 מדינת ישראל נ' גזאלין(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל פיש
המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אמיר אליאל- פרקליטות המדינה מחוז חיפה

נגד
הנאשם

וליד גזאלין (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אלינור טל

גזר דין

1. הנאשם, וליד גזאלין, הורשע ביום 12.12.19 על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה לעונש בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) + 335 (א)(2) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"); שיבוש מהלכי משפט- עבירה לפי סעיף 244 לחוק והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

כתב האישום

2. בהתאם לכתב האישום (אישום ראשון), בין מוחמד זובידאת (להלן: "המתלונן") לבין מ' ישנה הכרות מוקדמת, הכוללת קשר טלפוני. הנאשם ומ' הינם בני זוג. המתלונן עובד לפרנסתו במוסך נאמן בחיפה. ביום 7.12.18 או בסמוך לכך, הנאשם ביחד עם 4 אחרים, ביניהם אחיינו- מחמוד גזאלין, החליטו לפגוע במתלונן. בהתאם לכך, נסעו בסמוך למוסך, בדקו את הזירה ונסעו משם. מאוחר יותר בהמשך היום חזרו למקום ויצאו מהרכב. הנאשם פנה למתלונן ואמר לו שחירב את ביתו. המתלונן ביקש ממנו לעזוב את המקום ואז הנאשם והאחרים תקפו את המתלונן בצוותא חדא והכו אותו באמצעות אלה, במכות אגרוף ובעיטות בראשו ובכל חלקי גופו עד שהתמוטט ונפל לרצפה. במהלך התקיפה, מחמוד לקח חפץ מארגז הכלים והכה באמצעותו את המתלונן, בזמן שהנאשם ויתר האחרים מוסיפים להכות את המתלונן בבעיטות בכל חלקי גופו. בהמשך, לקח מחמוד חפץ נוסף עשוי מתכת מארגז הכלים והכה באמצעותו את המתלונן כשהאחרים, לרבות הנאשם, מוסיפים להכות את המתלונן בבעיטות בכל חלקי גופו בעודו שרוע על הרצפה. בהיות המתלונן חבול על הרצפה, אחד מהאחרים שהחזיק באלה שב והכה את המתלונן פעם נוספת באמצעותה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות- שבר בלמינה פפיריציאה מימין עם זליגה של השומן הקונולי לתאי האתמויד בועות אויר בארובת עין ימין (בשומן הקונולי); סימן חבלה שטחי מעל אמצע זרוע ימין; המטומה פריאורביטלית מימין; המטומה וחתך בקרקפת אוקדיפטלית. המתלונן פונה באמצעות אמבולנס, נבדק וטופל במיון באמצעות סגירת החתך בקרקפת בסיכות ושחרר לביתו.

3. בהתאם לאישום השני, ביום 11.3.19 בשעה 10:10 או בסמוך לכך, ברחוב הראשונים במגדל העמק בסמוך

לשוק העירוני, ערכו השוטר מוחמד עזאם והשוטרת ליהיא יצחק סיור שגרתי במהלכו נבדק הנאשם ובהיותו חב מעצר בגין האישום הראשון, הודיעו לו שהוא מעוכב לתחנת המשטרה. לבקשת הנאשם, הסכימו השוטרים לאפשר לו להעביר מפתחות רכב סקודה שהיה סמוך למקום לקרוב משפחתו, דורגאם גזאלין וזאת בטרם יעוכב לתחנת המשטרה. בחלוף דקות אחדות, הגיע דורדאם ברכב טויוטה. הנאשם ניגש לחלון נהג רכב הטויוטה, מסר לו את מפתחות רכב הסקודה וזרק דרך החלון שני מכשירי טלפון ניידים, תוך שהוא מורה לדורגאם "קח אותם ותעלים אותם", במטרה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. השוטר עזאם ביקש מדורגאם את שני המכשירים הניידים ואז הנאשם הורה לדורגאם "אל תיתן לו קח אותם וצא מפה", במטרה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. השוטר עזאם ניסה לתפוס את שני המכשירים ובתגובה הנאשם דחף את השוטר באמצעות ידיו, בכוונה להפריע לשוטר עזאם בזמן שהוא ממלא את תפקידו כחוק, תפס את שני מכשירי הטלפון הניידים וזרק אותם מתחת למושב הנהג. השוטרת ליהיא ניסתה להרחיק את הנאשם, או אז, הדף אותה הנאשם באמצעות ידיו, בכוונה להפריע לה למלא את תפקידה כחוק. השוטר עזאם הודיע לנאשם שהוא עצור, אחז בידו והנאשם הדף אותו באמצעות ידיו, עד שלבסוף השוטרים עצרו ואזקו את הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

4. באשר לראיות המאשימה לעונש הפנתה המאשימה לחומרי החקירה שהוגשו בהסכמה: התיעוד הרפואי של נפגע העבירה- סומן ת/104; תיעוד בתמונות אודות החבלות שנגרמו לנפגע העבירה- ת/29 ותקליטור מצלמות האבטחה של המוסך- זירת האירוע- ספרייה 3241.18.

5. נטען כי הנאשם ללא עבר פלילי והודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש. הנאשם יליד 1971, כבן 47, עצור מיום 11.3.19. נטען כי הנאשם הורשע בביצוע 3 עבירות בשני אישומים שונים. נטען שיש להשית מתחם עונש הולם שונה ביחס לכל אישום, כאשר ביחס לאישום הראשון- 3-5 שנות מאסר בנוסף להשתתפות עונשי מאסר על תנאי ארוכים ומרתיעים ופיצוי לנפגע העבירה. ביחס לאישום השני- מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר, נוסף להשתתפות מאסר על תנאי. צוין כי בתוך המתחמים, התבקש להשית עונש מאסר בפועל ברף התחתון של האישום הראשון ובאמצע ביחס לאישום השני, כאשר בגין שני האישומים התבקש שהענישה תהא מצטברת ולו באופן חלקי.

6. באשר למתחם העונש ההולם ושיקולי הענישה נטען כי הערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מעבירות של חבלה חמורה הם שמירה על החיים ושלמות הגוף (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן (נבו, 10.11.2009), ע"פ 7879/09 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו, 3.8.10)). נטען שיש לתת את הדעת לפעולות הרבות שבכתב האישום השני, עת ניסה הנאשם לשבש הליכי משפט, פעולות שלוו בגילוי אלימות כלפי השוטרים, עת הפריע במילוי תפקידם. נטען שחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ביחס לאישום הראשון הוא משמעותי ובולט ומופיע בסעיף 1 לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם. הודגש כי פעולות הנאשם בוצעו בצוותא חדא עם אחרים (שזהות 3 מהם לא ידועה למאשימה) ויש לתת על כך את הדעת הן לעניין השימוש באלה והן בכל הנוגע לשימוש בחפצים מארגז הכלים ע"י אחיינו של הנאשם. עוד נטען שהנאשם בצוותא חדא עם אחרים הוסיף להכות את המתלונן בעודו שרוע על הרצפה בבעיטות בכל חלקי גופו. ביחס לאישום השני, נטען שחלקו של הנאשם בלעדי. באשר לנזק שנגרם כתוצאה

מביצוע העבירה נטען כי נגרמו למתלונן חבלות חמורות וכי יש לתת דגש לפוטנציאל הנזק הגופני שעלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה. בכל הנוגע לאישום השני, נטען כי הניסיון להסלקת הטלפונים עלול היה לסכל את מיצוי הדין והגעה לחקר האמת. באשר לנזק שהיה צפוי להגרם מביצוע העבירה נטען כי ניתן לשער כיצד היה עלול האירוע הראשון להסתיים וכי רק בדרך נס לא נגרמו למתלונן נזקים רפואיים חמורים יותר או פגיעה בלתי הפיכה באיברי הגוף או חלילה אובדן חיים. נטען לחומרה יתרה בתקיפת המתלונן כשהוא שרוע על הרצפה ועם אחרים ובהיותו מודע לשימוש בכלי נשק קר: אלה, חפץ מארגז הכלים וחפץ נוסף עשוי מתכת. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה נטען כי גם אם תטען טענה אודות האמור בסעיף 1 לכתב האישום המתוקן, יש לדחותה שכן הגב' מ זכאית ככל אדם לקיים קשר טלפוני כאוות נפשה ואין למעשיו של הנאשם הצדקה או הסבר שיש להוות נסיבה לקולא.

7. באשר למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה ביחס לאישום הראשון:

ע"פ 9168/18 טארק קשור נ' מדינת ישראל (25.2.19) - שם נקבע מתחם של 1-3.5 שנות מאסר והוטלו 36 חודשי מאסר, מהם 3 חודשי מאסר על תנאי שהופעל. נטען ששם בגין ויכוח שפרץ בין המערער למתלונן במקום ציבורי, עשה המערער שימוש בנשק קר- בקבוק שבור וגרם לנזק שהצריך טיפול רפואי משמעותי. בית המשפט העליון קבע עונש במתחם ברף העליון נוכח עבר פלילי מכביד.

ע"פ 6729/16 ויטלי סבין נ' מדינת ישראל (21.12.17) שם מערער דקר את המתלונן בחפץ חד וגרם לו לחבלה חמורה. בנוסף, הורשע ב-2 עבירות תעבורה. נקבע שהמערער הוא זה שהתגרה במתלונן שבתגובה הדף אותו וכי המערער דקר את המתלונן לאחר שעמד לעזוב את הדירה. נקבע מתחם של 12-48 חודשי מאסר והוא נדון ל-36 חודשי מאסר, במסגרתו הופעל מאסר מותנה של 12 חודשים שירוצו במצטבר. הערעור נדחה ועונשו הועמד ל-48 חודשי מאסר.

ע"פ 4225/16 מדינת ישראל נ' מוחמד קאדח (13.10.16) שם המשיבים- אב ושני בניו, הורשעו על סמך הודאתם בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (משיבים 2 ו-3), פציעה בנסיבות מחמירות והיזק בזדון. על המשיב 1 נגזרו 24 חודשי מאסר ועל המשיבים 2 ו-3 18 חודשי מאסר, בית המשפט העליון החמיר וקבע שמתחם העונש הוא 24-48 חודשי מאסר (ולא 12-30) והטיל על המשיב 1 33 חודשי מאסר בפועל ועל המשיבים 2 ו-3 24 חודשי מאסר.

ע"פ 8462/15, 8543/15, 8607/15 מוחמד אבו ראס נ' מדינת ישראל (30.11.16) שם המשיבים הורשעו בעבירות אלימות חמורות, לאחר תכנון מקדים, תוך שימוש בכלי נשק מאולתרים ובכלי רכב ומעשיהם גרמו נזקים גופניים חמורים למתלוננים, עד כדי סכנת חיים. בית המשפט העליון קבע כי המשיבים 1-2 ירצו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל והמשיבים 3-4 17 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 5153/13 פלוי נ' מדינת ישראל (13.1.2014) - בית המשפט העליון דחה ערעור של עונש בן 3 שנות מאסר ביחס לנאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. שם המערער ו-2 נוספים עשו

שימוש בכבל אינטרנט של גג ביתו של המתלונן. משהתבקשו להסירו, תקף המערער את המתלונן בכך שדחף אותו, הפיל אותו ארצה ואחיו של המערער הגיעו מצויידים במקלות עץ והמערער הצטייד באת חפירה ובעוד המתלונן שוכב על הרצפה הם הכו אותו בראשו ובכל חלקי גופו באמצעות הכלים וגרמו לו לחבלות קשות שברים ואובדן הכרה.

ע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.11) - מערער שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות בגין הכאת מתלונן באמצעות קסדה שגרמה לנזק בפניו של המתלונן. על אף שהמתלונן הוא זה שהחל בעימות ועל אף עבר פלילי שאינו מכביד, נגזרו עליו 36 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 6910/05 היבי עבד אל חלים נ' מדינת ישראל (21.7.05) - מערער הורשע בחבלה חמורה ופציעה בנסיבות מחמירות, כאשר המערער מצויד במקל וחברו מצויד בסכין. נגזרו עליו 3 שנות מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון נדחה.

8. בנוגע לאישום השני, הוגשה פסיקה כדלקמן-

ת"פ 25387-08-16 מדינת ישראל נ' אליהו אברזל (31.3.19) - שני נאשמים הורשעו על סמך הודאתם בביצוע עבירה של הצתה והנאשם 2 גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט שביחס אליה נקבע מתחם של מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל של שנה.

ת"פ (י-ם) 49795-05-12 מדינת ישראל נ' מחמד שעאבנה (1.12.13) - שם נקבע מתחם של מאסר בעבודות שירות ועד שנת מאסר בגין מקרה חמור מהמקרה דנן.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה נטען כי הנאשם הודה לאחר מספר ישיבות הוכחות. יחד עם זאת, נטען שניתן לזקוף לזכותו הודאתו באישום הראשון ובכל זאת נחסך הצורך בעדות הקורבן. צוין כי הנאשם בגיר, בריא בגופו ונפשו, אינו קרוב לסייג לאחריות פלילית ולא קדמה למעשיו התגרות מצד נפגע העבירה, נשוא האישום הראשון. נטען שכל שהדבר יעלה בטיעוני ההגנה, הרי שאין מקום לסטות ממתחם העונש שיקבע בשל שיקולי שיקום שכן הנאשם לא הצביע על כך שקיים סיכוי של ממש לשיקומו. המאשימה הפנתה בהקשר זה לתסקיר שירות המבחן ולע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני (7.3.17) שם נאמר ששיקולי השיקום אינם חזות הכל ובצידם ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה.

9. בטיעונים בעל פה חזר ב"כ המאשימה על טיעונו. באשר לאישום השני נטען כי הטלפונים כללו תכתובות עם המתלונן לאחר האירוע ואיומים כלפיו. עוד נטען כי הערכים החברתיים שנפגעו באישום הראשון הם- שלמות הגוף, חיי אדם, קניינו של אדם ופרטיותו לנהל את חייו ובאישום השני- שמירה על שלטון החוק, היכולת לאכוף את החוק ולנהל הליכי משפט. עוד נטען שהמתלונן חשש להגיע ובחר להימנע. עוד נטען ששירות המבחן לא בא בהמלצה על חלופות ענישה ושיקום וקבע שקיים פער בין דרך הצגתו את עצמו של הנאשם לבין התנהלותו כמפורט בעבירות בהן הורשע. נטען כי הנאשם מציג עמדה קורבנית ומפחית אחריות וקשה לראות חרטה אמיתית ורצון להטיב עם נפגע

העבירה.

טיעוני הנאשם לעונש

10. ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם הוא 6-24 חודשי מאסר.

11. ב"כ הנאשם הפנתה לע"פ 1964/14 שלווה שימשילשווילי נ' מדינת ישראל (6.7.14) שם נקבע מתחם עונש של 6-24 חודשים בעבירה של חבלה חמורה, כאשר המערער דקר את המתלונן כבן 72 בבטנו באמצעו סכין והוא אושפז ונזקק לניתוח.

12. עוד הפנתה לע"פ 1405/18 משה בזק נ' מדינת ישראל (7.6.18) שם נקבע עונש של שנת מאסר ומאסר על תנאי בגין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואיומים. למערער היה עבר פלילי ישן והתסקיר היה שלילי. למתלונן נגרמו מספר שברים וחתכים והוא נאלץ להעיד.

13. ע"פ 1333/18 מדינת ישראל נ' מואנס גוהר (10.10.18) שם הושת עונש של 8 חודשי מאסר והפעלת מאסר על תנאי ובסך הכל 16 חודשי מאסר בגין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. למערער היה עבר פלילי.

ע"פ 2127/17 אמין עלוש נ' מדינת ישראל (28.2.18) המערער הורשע בביצוע חבלה בנסיבות מחמירות ועבירת פציעה בנסיבות מחמירות והושת עליו עונש מאסר בפועל של 10 חודשים.

באשר לפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה נטען כי מדובר בפסקי דין עם ריבוי עבירות, עבר פלילי מכביד ומתלוננים שאושפזו.

14. באשר לשיבוש מהלכי משפט נטען כי כל פסקי הדין שהוגשו מדובר בנוסף בעבירות של הצתה ועבירות תעבורה וכי ההודאות ניתנו במסגרת הסדר טיעון.

15. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נטען כי התכנון לא היה מתוחכם, דובר באור יום ולא כלל הבאת נשק חם או קר. באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה נטען כי הנאשם הוא אומנם הסיבה לקרות האירוע אך חלקו לא היה דומיננטי ואף במהלך האירוע מנע מאחרים לפגוע במתלונן באמצעות האלה ולהרחיקם. נטען שניתן ללמוד מכך שהנאשם רצה להרתיע את המתלונן ולא לגרום לחבלות וזאת מבלי להקל ראש שהנאשם הכה את המתלונן בבעיטות ואגרופים אך חלקו לא היה דומיננטי. לגבי הנזק שנגרם נטען שנגרמה חבלה של שבר בלמינה שנמצא ברף התחתון ביותר של חבלות חמורות ושאר במקרים אחרים של בית משפט שלום רואים בכך חבלה של ממש (ת"פ 30251-05-16 מדינת ישראל נ' נג'ון טואן, (נבו 17.5.18)). צוין שהמתלונן לא אושפז בבית החולים אלא טופל ושוחרר באותו היום (בניגוד לפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה). נטען שמדובר בעבירה תוצאתית ובית המשפט צריך לתת משקל לסוג החבלה ורמת הפציעה. באשר לנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה

נטען כי היה לו קשה להתמודד עם היחסים בינו לבין גרושתו והדבר עולה מהתסקיר. בנוגע לתסקיר נטען כי הנאשם לא היה צריך להאשים את המתלונן בפירוק משפחתו ולא היה צריך לנקוט באלימות כלפיו. נטען כי הוא לא נקט באלימות כלפי האישה וכי הוא לוקח אחריות והיה במצב נפשי קשה כי משפחתו התפרקה והוא לא תפקד. נטען שכיום הוא מבין את ההשלכות וכי מדובר במעידה חד פעמית של אדם מעולם לא נחקר במשטרה. נטען שהנאשם כבן 48 ויש לו המון אמפטיה למתלונן. נטען שהנאשם פירט בתסקיר את מעשיו וכי אדם שמקטין מחומרת העבירות לא מפרט מה עשה. הנאשם מתאר שחש כעס ואת עובדות כתב האישום ונטען שלא ברור מדוע ב"כ המאשימה טוען שהוא לוקח אחריות חלקית.

16. נטען שהנאשם כבן 48, וכי הותרתו בכלא תפגע בילדיו שסובלים ממילא מהגירוש והעדר דמות אב. נטען שהנאשם הוא המפרנס העיקרי ולא יוכל מהכלא לתמוך בגרושתו וילדיו. נטען שכיום הוא מבין את הפגיעה בחירותו, בילדיו, בתעסוקתו ובשמו הטוב. נטען שהנאשם אדם נורמטיבי, עבד כקבלן ולאחר מכן כשכיר. נטען שבתסקיר יש ביטוי לכך שהנאשם אינו בעל התנהגות רציוניסטית ויש לו תפיסות חברתיות תקינות ומכאן שמדובר במעידה חד פעמית. נטען לסתירות בתסקיר. נטען שהנאשם מגלה מחויבות, מסירות ואחריות כלפי בני משפחתו, מבין את החומרה והפסול בהתנהגותו אך לא מחובר לפגיעה במתלונן ומתקשה לגלות כלפיו אמפטיה. נטען שהמתלונן סירב לנסיונות הסולחה והנאשם רצה לפצות אותו על עוגמת הנפש ומעשיו. נטען שאין לכך תיעוד וכי הם רצו שהמתלונן יבוא להעיד על כך. נטען שישנה המלצה להליך טיפולי ולא מדובר באדם המסרב לטיפול או בעל קווים עבריינים. נטען שהנאשם מרצה מעל 9 חודשים ומתחיל לחשב מסלול מחדש. התבקש לקבוע עונש אחד לאירוע אחד היות והאישומים קשורים ויש סמיכות לזמנים.

דברי הנאשם

17. הנאשם ביקש לציין שהוא מודה בעבירות ומצטער שהזיק למתלונן שאינו אשם. הנאשם ציין שפעל מתוך כעס וכאב ושמעולם לא פעל כך.

תסקיר שירות המבחן

18. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם אב ל-3 ילדים, כאשר בנותיו מתגוררות עם אימן והבן מתגורר כיום עם סבתו- אמו של הנאשם. מאז הגירושין הנאשם אינו מקיים קשר קבוע עם בנותיו וטרם מעצרו התגורר בבית אימו בכפר יפיע ועבד כ-3 שנים בתחום הבניין באמצעות קבלן. בשנת 1989 נישא לבת דודתו מ' והם התגרשו בשנת 2016, אז הכירה מ' את המתלונן ונוצר ביניהם קשר. לאחר תקופה קצרה בני הזוג נישאו בשנית וחזרו לנהל מערכת יחסים זוגית לתקופה של 4 חודשים ולאחר מכן התגרשו בשנית בשנת 2018. הנאשם שיתף שבעקבות הקשר שנוצר בין המתלונן לגרושתו הרגיש נבגד ופנה למתלונן שיפסיק את הקשר עימה אך לחווייתו המתלונן לא התייחס לדבריו. בתסקיר צוין כי הנאשם הודה באופן חלקי בביצוע העבירות ונטען לאי דיוק בעובדות כתב האישום המתוקן. הנאשם הודה שתקף את המתלונן אך ניסה לטשטש ולמזער את האחריות שלו סביב המעשים ולהפחית מחומרתם. ביחס לאירוע הראשון תיאר שהחליט לפגוע במתלונן מתוך תחושת כעס תסכול ותחושת בגידה וכי ויכוח ביניהם הסלים לאלימות מצד הנאשם. ביחס לאישום השני התקשה הנאשם לקחת אחריות ונטען שלא התכוון לשבש

מהלכי משפט או להפריע לשוטר בעת מילוי תפקידו אלא פעל מתוך רצון לשמור את הטלפונים שלו. צוין שבני משפחת הנאשם פנו למתלונן בבקשה לערוך סולחה אך הוא סירב וכי בשירות המבחן ניסו ליצור קשר טלפוני עם המתלונן אך ללא הצלחה.

19. באשר להערכת הסיכון להישנות והסיכוי לשיקום נטען כי לנאשם תפיסות חברתיות תקינות והוא אינו בעל התנהגות רציונליסטית. שירות המבחן לא התרשם מקיום קווים עבריינים בצורת מחשבתו ובדרך ניהול חייו, אך עם זאת התרשם מפער הקיים בין הצגתו את עצמו לבין התנהלותו המתוארת בעבירות הנדונות. עוד התרשם שירות המבחן שבעת שבא במגע עם מצבים רגשיים בהם חווה חוסר אונים, עלבון, פגיעות, לחץ וכעס, עלול לפעול באימפולסיביות, בתוקפנות ואלימות, מבלי לחשוב על תוצאות מעשיו והפגיעה באחר, זאת בהעדר כלים להתמודדות, דבר שבא לידי ביטוי בעבירות הנדונות. בייחס לאירוע, נקבע שהנאשם התקשה להתבונן באופן ביקורתי במשמעות מעשיו והפגיעה במתלונן והשליך את האחריות להתנהגותו על המתלונן. עוד נקבע שלמרות שהנאשם מבין את החומרה והפסול שבהתנהגותו, אינו מחובר לפגיעה במתלונן ומתקשה לבטא כלפיו אמפטיה. נקבע שהיות ולא עלה לשוחח עם המתלונן ובהעדר תמונה כוללת, אין ביכולת שירות המבחן להעריך את רמת הסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד. לסיכום קבע שירות המבחן שאין אפשרות להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה אך יחד עם זאת, במידה ויוטל עונש הכולל ריצוי מאסר בפועל, הומלץ לבחון אפשרות שילובו בכלא להליך של טיפול. עוד הומלץ שיוטל על הנאשם לפצות את המתלונן.

דין והכרעה

20. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ביחס לאישום הראשון הם שלמות הגוף, שמירה על חיי אדם, קניינו של אדם ופרטיותו. בנוגע לאישום השני נפגעו הערכים החברתיים המוגנים של שמירה על שלטון החוק והיכולת לאכוף את החוק ולנהל הליכי משפט תקינים.

21. האירוע הראשון, המתואר באישום הראשון היה ביום 7.12.18, בעוד שהאירוע באישום השני, התרחש למעלה משלושה חודשים מאוחר יותר, ביום 11.3.19. יוער, כי מדובר באירועים קשורים (עיכובו של הנאשם נבע כתוצאה מהאירוע הראשון) אך אין סמיכות זמנים בין האירועים ואין לראותם כאירוע מתמשך אחד ויש לקבוע מתחם עונש הולם ביחס לכל אישום בנפרד.

22. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה באישום הראשון, הרי שקדם תכנון לביצוע העבירה- הנאשם והאחרים הגיעו למקום שעה קודם לכן, עזבו וחזרו בשנית למקום עבודתו של המתלונן במועד שכלל הנראה התאים להם יותר מסיבותיהם. בנוסף, אחד מהאחרים הגיע למקום כשהוא מצוייד באלה; חלקו של הנאשם משמעותי והוא היוזם של ביצוע העבירה מלכתחילה. גם אם אקבל את הטענה כי הנאשם לא היה דומיננטי באירוע ואף הרחיק את אחד מהאחרים בשלב מסוים, הרי שעדיין הוא האחראי לאירוע במסגרתו בצוותא חדא עם אחרים הכה את המתלונן והמשיך להכותו בכל חלקי גופו בעודו שרוע על הרצפה; באשר לנזק, הרי שהנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה הוא שבר וחבלות כפי שעולה מהתיעוד הרפואי והתמונות שהוגשו אך מסכים אני עם ב"כ המאשימה בטענתו לפיה יש לתת דגש לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה ובהקשר זה לציין את השימוש באלה

וכן בחפצים מארגז הכלים; באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הרי שלגרושתו מותר לנהל קשר עם המתלון וגם אם הנאשם רואה במתלון האחראי לפירוק ביתו, הוא אינו רשאי לעשות דין לעצמו ולנהוג באלימות כלפיו; הנאשם בגיר והבין את מעשיו והפסול בהם; הנאשם יכול היה להימנע ממעשיו בכל שלב ולמעשה לא קדמה התגרות מצד המתלון.

ביחס לאישום השני הרי שחלקו של הנאשם היה בלעדי וכי הטלפונים כללו תכתובות עם המתלון ואיומים כלפיו ומשם נבעה כוונתו של הנאשם להעלים את המכשירים הניידים.

23. בנוגע לאישום הראשון, מתחם העונש ההולם הוא 12-36 חודשי מאסר בפועל.

24. בנוגע לאישום השני, מתחם העונש ההולם הוא ממאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

25. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הרי שהנאשם בגיר- כבן 47, נורמטיבי, עובד לפרנסתו, ללא עבר פלילי, הודה בעבירות המיוחסות לו ונטל אחריות וחסך זמן שיפוטי ואת הצורך של המתלון להעיד. הנאשם הביע חרטה וציין כי נעשו מאמצים לסולחה עם המתלון שסירב. בבית המשפט נטל אחריות ואישר שהמתלון אינו אחראי למעשיו. עוד עלה כי יגרם נזק לילדיו כתוצאה ממאסר ממושך הן במישור הכלכלי והן בפן האישי. מתסקיר שירות המבחן עלה כי לנאשם תפיסות חברתיות תקינות והוא אינו בעל התנהגות רציונלית בעבריות וכי אין קווים עבריינים בצורת מחשבתו ובדרך ניהול חייו. יחד עם זאת, שירות המבחן לא בא בהמלצה לגבי חלופת מעצר או שיקום מהטעמים שפורטו לעיל.

לאור כל האמור לעיל אני משית על הנאשם את העונשים הבאים כדלקמן:

בגין האישום הראשון -

א. 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.3.19.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו במידה והנאשם יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

ג. פיצוי למתלון בסך ₪ 5,000 לשישולם עד ליום 1.6.20.

בגין האישום השני-

ד. 4 חודשי מאסר בפועל.

ה. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שיופעלו במקרה שהנאשם מבצע כל אחת מהעבירות בהן הורשע.

התוצאה הינה כי הנאשם ירצה בסך הכל 17 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז שבט תש"פ, 12 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.